Az igazi Jézus – megvetett és semmibe vett

Az Úr Jézus gyűlölte a gonoszságot, és bűn nélkül élt. Semmilyen alkut nem kötött az igazságtalansággal. Nemcsak hirdette az igazságot, hanem minden részletében meg is élte – rejtegetés, csalás és megalkuvás nélkül.

Világosság volt a sötétség közepén, tiszta egy szennyes világban, igaz egy romlott társadalomban. Nem csoda, hogy az Úr Jézus parancsa a gonosznak való ellen nem állásról és az adófizetésről gyűlöletet szított iránta. Éppen azért vetették meg, mert leleplezte a bűnt, és olyan igazságot követelt, amely túlmegy a látszaton, és az ember szívét és tetteit érinti.

Ma sincs ez másként. **A valódi igazság**, amely elítéli a lopást, a hazugságot és az igazságtalanságot, ma is elutasítást, sőt gyűlöletet vált ki.

Sokan elutasítják a valódi Jézust, és egy „másik Jézust" fogadnak el – egy képzeletbelit, aki megengedi nekik, hogy eltulajdonítsák az adót, hazudjanak és igazságtalanságban éljenek, feddés nélkül. De ez a **„Jézus"** nem a Szentírás Megváltója, hanem kényelmes illúzió, amely nem üdvözít.

Ma sokan vallják magukat Istentől születettnek, mégis ellentmondásban élnek ezzel az állítással. Vannak, akik lopnak, vagy elfogadják az adócsalást, támogatják az igazságtalanságot és a megalkuvást, mégis az Ő népéhez tartozónak tartják magukat.

Az igazságtalan élet azonban nem bizonyítja az Istentől való születést. Krisztus parancsainak semmibevétele olyan szívről árulkodik, amelyet nem formált át az isteni igazság. A Szentírás világos: nem a vallásos cselekedetek, hanem az igazságban való élet igazolja az Istenhez tartozást. „Erről ismerhetők meg az Isten fiai és az ördög fiai: valaki nem cselekszik igazságot, nem az Istentől van." (1János 3:10)

Az Istentől való igazi születést őszinte éhség és szomjúság előzi meg az igazság után – mély vágy, amely tettekben is megmutatkozik: a becsületességben, az igazmondásban, a bűn elhagyásában és az Ő parancsainak való engedelmességben. A hitnek minden olyan formája, amely nem hoz létre Isten igazsága szerint megélt életet, nagy ámítás.

Fájdalmas valóság ez: sokan mondják, hogy szeretik Őt, de amikor engedelmességre, az Ő parancsainak megélésére kerül a sor, a sötétséget választják. A kényelmet választják, a vallást választják, a látszatot választják – de nem az Igét.

Az Úr Jézust az Igéje miatt vetik meg, amely nem tűr megalkuvást. Az Úr azt mondja, hogy nem szerethetjük Őt, miközben megvetjük a parancsait. **„A ki nem szeret engem, nem tartja meg az én beszédeimet." (János 14:24)**

Ez nem csupán erkölcsi kérdés, hanem a szív állapotának világos lelki bizonyítéka. Az Ő parancsainak semmibevétele – beleértve a becsületességre, az igazságosságra, az adófizetésre, az önmegtagadásra és a felsőbbségnek való engedelmességre vonatkozókat is – nem csupán viselkedési probléma, hanem annak bizonyítéka, hogy a szív nem szereti az Urat.

Valójában sokan megvetik az igazi Jézust. Nem tudatlanságból, hanem tudatos ellenállásból. Gyűlölik Őt, mert azt parancsolja nekik, hogy tisztaságban éljenek, mondjanak le a jogtalanul szerzett jövedelemről, engedelmeskedjenek, és ne mentegessék magukat.

Még ha azt mondják is, hogy szeretik Őt, énekelnek Neki, imádkoznak és prédikálnak, a valóság az, hogy gyűlölik Őt – pontosan úgy, ahogy a Szentírás mondja: „Mert minden, a ki gonoszul cselekszik, gyűlöli a világosságot, és nem megy a világosságra, hogy meg ne feddessenek az ő cselekedetei." (János 3:20)

Megvetik Őt, mert a „zsebükhöz nyúl", mert jelenléte a hasznuk csökkenésével fenyeget, és leleplezi a szívükben rejtőző júdási kapzsiságot. Tetteikkel semmibe veszik Őt, úgy élnek, mintha semmi joga nem volna az életükhöz.

A Krisztus által megkövetelt igazságot halállal fizették meg. Az embernek a világosság iránti gyűlöletét Sátán is végső fegyverként használta fel, hogy halálra adja az Úr Jézust. Tudja, hogy az emberek jobban szeretik a sötétséget, mint a világosságot (János 3:19), hogy gyűlölik a világosságot, mert leleplezi gonosz tetteiket, és hogy az igazság ellenállást kelt a bűnben élők szívében.

Ez világosan látszik **Máté 22:15–22**-ben, ahol Sátán jól kidolgozott terve tárul elénk. Egy látszólag jogos kérdést sugallt a vallási vezetőknek, azzal a céllal, hogy a sokaság gyűlöletét ne csak az Ő tanítása, hanem maga Krisztus ellen is felkeltse.

Bár a kérdés látszólag emberektől származik, a kezdeményezés nem pusztán emberi. E csapdakérdés mögött Sátán áll, Krisztus lejáratásának és eltávolításának kitervelője.

A császárnak fizetendő adóról szóló kérdés kétélű kihívás volt. A zsidó nép nemcsak politikai okokból gyűlölte a római uralmat, hanem a megszállás által rájuk rótt nyomasztó adóteher miatt is – ez a teher a második világháború után Romániában a szovjet típusú rendszer által előírt kötelező beszolgáltatásokhoz hasonlított. Sátán erre a feszültségre épített, tudván, hogy az adófizetés puszta helyeslése is lángra lobbanthatja a sokaság gyűlöletét. Ismerve Jézus tanítását arról, hogy ne álljunk ellen annak, aki erővel elveszi a miénket – „És a ki törvénykezni akar veled, és elvenni a te alsó ruhádat, engedd oda néki a felső ruhádat is" (Máté 5:40) –, Sátán olyan csapdába akarta ejteni, amely lehetővé teszi elítélését.

Tudva, hogy válasza nem mondhat ellent saját tanításának, Sátán e kérdéssel elérte, hogy felszítsa a zsidó nép gyűlöletét. Amikor az Úr Jézus azt mondta, hogy adót kell fizetni a császárnak, a zsidó ügy árulójának tartották. Ez kiváltotta a sokaság gyűlöletét, mert parancsai egyenesen azt a vágyukat sújtották, hogy elkerüljék az adófizetést, továbbá büszkeségüket, ambícióikat és elvárásaikat – de mindenekelőtt a zsebüket, jövedelmüket és anyagi kényelmüket érintve.

Sátán elérte, amit akart: a nép gyűlöletét, és egy hazugság révén látszólag jogos politikai vádat, amellyel az Úr Jézus elítélését igazolni lehetett. A vallási vezetők hazugsága az volt, hogy az Úr azt mondta volna: ne adjanak adót a császárnak – így a római hatalom elleni lázítóként tüntették fel. Bár Ő világosan kijelentette: „Adjátok meg azért a mi a császáré, a császárnak", szavainak e kiforgatását arra használták, hogy lázadással vádolják, és kikényszerítsék Pilátustól az ítéletet.

Ma sem változott a helyzet. Az a gyűlölet, amelyet a nép akkor Krisztus e tanítása iránt tanúsított, ma is jelen van. Aki megveti ezt a tanítást, és nem hajlandó megadni a császárnak, ami a császáré, valójában Krisztust gyűlöli, mert az Ő üzenete pontosan ott talál el, ahol az ember szeret: a tisztességtelen nyereségben. Az Úr Jézus tanítása radikális, mert leleplezi azt, aki a gonoszság bérét szereti. Igazságban élt életet követel, a felsőbbségnek való engedelmességet, nem pedig a jövedelem eltitkolását. Felhívás a polgári rend tiszteletben tartására, még akkor is, ha a hatóságok nem tökéletesek.

Még akkor is, amikor valami igazságtalant követelnek tőlünk, az Úr Jézus azt tanítja: „ne álljatok ellene a gonosznak" (Máté 5:39) – meghívás arra, hogy mondjunk le az önigazságszolgáltatásról, és olyan életet éljünk, amelyben az igazság és a béke fontosabb a saját igazunk követelésénél. Ez a tanítás nem könnyű utat kínál, hanem keskenyet, amely az önmegtagadáson és a kereszten át vezet.

Ma sokan egy **másik Jézust** szeretnek – nem az igazi Jézust. Szeretik a gyógyításaiért, a mennyországért, amelyet felkínál, a megsokasított kenyerekért, és mert megoldja a problémáikat. Elfogadják, amíg nem zavarja tisztességtelen hasznukat.

De elutasítják, amikor feddhetetlenséget, engedelmességet, lemondást és alávetést kér tőlük. A sokaság reakciója az Ő idejében ugyanaz, mint ma: a csodálattól a gyűlöletig. Sokan ámulattal hallgatták, de mélyen csalódtak, amikor megértették, hogy:

- Az Úr Jézus nem fog politikai forradalmat vezetni Róma ellen.

- Engedelmességet kér tőlük egy igazságtalan rendszerrel szemben.

- „Elárulja" őket azzal, hogy adófizetést kér a császárnak.

A sokaság szemében egy ilyen Messiás nagy csalódás volt. Ezért nőtt a gyűlöletük, egészen a kiáltásig: „Feszítsd meg!" Ézsaiás pontosan ezt a reakciót írja le: **„Megvetett és emberektől elhagyott, fájdalmak férfia és betegség ismerője... és nem böcsültük őt semmire." (Ézsaiás 53:3)** Ez a gyűlölet az igazi Jézus iránt nem csupán történelmi valóság, hanem az emberi szív állandó vonása.

Az Úr Jézust megvetették, mert nem felelt meg az emberi elvárásoknak. Nem valamilyen hiba miatt gyűlölték, hanem szentsége, szíve tisztasága miatt, és azért, mert leleplezte az emberek bűnét, és engedelmes életre hívta őket – még az igazságtalansággal szemben is. Ő maga mondja János 7:7-ben: „Nem gyűlölhet titeket a világ; engem pedig gyűlöl, mert én bizonyságot teszek felőle, hogy az ő cselekedetei gonoszak." A Krisztus által kimondott igazság zavarta őket, mert az

Ő világossága napvilágra hozta a szívek sötétségét.

Ugyanez a megvetés ma is tart. Sokan csodálják az Úr Jézust a bűneinkért hozott áldozatáért, de megvetik parancsait – különösen, ha azok anyagi érdekeiket érintik.

Könnyebb szeretni egy „Jézust", aki szinte semmit sem kér, mint követni a megfeszített Krisztust, aki mindent kér. Amikor az igazság a személyes haszonhoz ér, sokan inkább befogják a fülüket és elfordítják a tekintetüket.

Az igazi Jézus, ahogyan a Szentírás kijelenti, nem csupán a feltétel nélküli szeretet jelképe, hanem Úr és Mester, aki megtérésre, engedelmességre, a kereszt vállalására és szent életre hív. Nem a népszerűséget kereste, hanem kimondta az igazságot, még a gyűlölet és a kereszt árán is. A Szentírás ebben nagyon világos: **„a világosság e világra jött, és az emberek inkább szerették a sötétséget, mint a világosságot; mert az ő cselekedeteik gonoszok voltak." (János 3:19)**

Ezzel szemben a sok vallási szervezet által hirdetett **hamis Jézus** kényelmes kivetítés: olyan Jézus, aki nem ítéli el a bűnt, nem követel szentséget, nem beszél ítéletről, csak a kegyelemből való üdvösségről, elfogadásról és áldásról. Olyan Jézus, aki feltétel nélkül szeret, és nem zavar, nem tesz próbára, nem követel jóvátételt.

Ezt a meghamisított képet azért szeretik, mert:

- Nem valódi megtérést kér, csupán érzelmi hovatartozást.

- Nem szembesít a bűnnel, hanem figyelmen kívül hagyja vagy átértelmezi azt.

- Nem a keresztről beszél, hanem a kegyelemről.

- Nem engedelmességre hív, hanem lelki függetlenségre.

Annak megtartása azonban, ami nem a miénk, egyenes sértés Isten szentsége ellen. Az Úr Jézus nem fogad el részleges megtérést, hanem teljes elszakadást követel a gonoszságtól, teljes elfordulást a sötétség cselekedeteitől.

A Krisztussal való igazi találkozás gyökeres változást hoz – mint Zákeus esetében, aki nem kereste a mentségeket, hanem úgy döntött, jóvátesz, amit elrontott. Így néz ki a valódi megtérés: elismeri a vétket, helyrehozza a rosszat, és világosságot hoz oda, ahol sötétség volt.

Az Úr Jézust azért gyűlölik, mert arra hív, hogy mindenben igazul éljünk. Nem hagyja magát manipulálni a vallásos látszattól, hanem mélyen behatol a szívbe, és igazságot követel. Az igazság pedig önmegtagadást, lemondást és jóvátételt kíván. Nem azért jön, hogy vigasztaljon minket a bűnben, hanem hogy megszabadítson tőle. Arra hív, hogy adjuk vissza a lopott és eltitkolt dolgokat. Sokak számára szinte lehetetlennek tűnik lemondani arról, amit életük során jogtalanul szereztek – túl nehéz tehernek.

A hamis Jézust azért szeretik, mert nem feddi a lelkiismeretet, és nem követeli a lopott javak visszaszolgáltatását. Nem ragaszkodik a bűn jóvátételéhez. Ezért sokan a kegyelem téves értelmezésével igazolják a jogtalanul szerzett dolgok megtartását – úgy vélve, hogy Isten „elnézte a tudatlanság idejét” (Apostolok cselekedetei 17:30).

Ez az ige azonban nem a lopott javak megtartását támogatja, hanem a megtérésre szóló egyetemes felhívást hirdeti: „A tudatlanság idejét azért elnézvén az Isten, most azt parancsolja mindenhol minden embernek, hogy megtérjenek.”

A kegyelem tehát nem érvényteleníti az igazságot, hanem megtérés és jóvátétel által teljesíti be. Ez a jóvátétel nem hőstett, nem dicséretre méltó személyes érdem, hanem az őszinte megtérés bizonyítéka. Megtérés szégyenletes dolgokból, olyan tettekből, amelyek egyenes sértést jelentettek Isten szentsége ellen. Nem olyasmi, amivel dicsekedni lehet, hanem amit alázattal, könnyek között és a bűn súlyának elismerésével kell megtenni.

Arra hív, hogy mondjunk le Ákán bűnéről – a lopott és makacsul megtartott dolgokról, azzal a mentséggel, hogy „túl nehéz visszaadni őket”. Pedig éppen ez a nehézség a valódi megtérés próbája. Ha nem vagyunk hajlandók lemondani arról, ami nem a miénk, az azt mutatja, hogy a szív nem szakadt el igazán a gonoszságtól. Isten nem mentségeket keres, hanem teljes engedelmességet.

Az igazi megtérés nem kifogásokat keres, hanem világosságot. Nem alkudozik a bűnnel, hanem elítéli és eltávolítja. Nem dicsekvés a visszaszolgáltatás bátorságával, hanem fájdalmas beismerése annak, hogy sötétségben éltünk – rejtett bűnben, gonoszságban. Beismerése annak, hogy az állami javak eltulajdonításának kultúrájában éltünk, amelyet a kommunizmusból örököltünk, amikor a téeszből és a gyárból loptak, a krumplitól, almától és szőlőtől egészen a szögig. Az igazi megtérés azt jelenti, hogy végleg elhagyjuk azokat a szégyenletes tetteket, amelyek sértik Istent.

Sursa: *Az igazi Jézus – megvetett és semmibe vett* — Tiszta Ige
tisztaige.hu/cikkek/az-igazi-jezus-megvetett-es-semmibe-vett